

Minister Grapperhaus weet inmiddels wat de schandpaal is. Hij moest deze week diep door het stof nadat shownieuws van SBS6 foto's van zijn huwelijk had gepubliceerd.

Hij en andere feestgangers hadden de coronaregels overtreden.

Van alle kanten werden pijlen op hem afgevuurd: hij is schijnheilig, hij is zijn gezag kwijt.

Geert Wilders sprak van *klassenjustitie*.

Vroeger werd iemand vanwege zijn overtredingen op de markt aan de kaak gesteld aan de schandpaal of in een schandkooi. Omstanders mochten roepen en schelden en met rotte tomaten en bedorven groente gooien.

Die primitieve strafwerktuigen kennen we misschien niet meer.

Tegenwoordig doen we op een andere manier daar niet voor onder.

Elk uur, in elk journaal, in alle praatprogramma's werd het gedrag van deze minister gekapitteld.

Terecht?

Natuurlijk is het terecht dat een minister nog wel meer dan een gewone burger op zijn gedrag beoordeeld wordt. Wat verkeerd is moet je verkeerd noemen.

Dat is de afgelopen week gedaan, bij herhaling, niet alleen door de media, ook door de minister zelf en de premier.

Wat mij bij alles opviel was dit: het gaat maar door, het kwade wordt steeds weer herhaald en we houden er niet over op.

Toen premier Rutte in de kamer het woord *genade* in de mond nam, reageerde Wouke van Scherrenbrug bij Jinek: *Genade, genade*, dat Bijbelwoord, wat moet ik daar nu weer mee, dat weet ik niet hoor.

We lijken een problematische relatie te hebben met schuld en boete.

Aan de ene kant is het *not done* om je teveel met een ander te bemoeien.

Waar bemoei jij je mee, hoor je van een ander of je denkt het zelf.

De inmiddels hoogbejaarde Rolling Stones hebben ons levensgevoel bepaald met hun liedje: *It's my life and I do what I want. Het is mijn leven en ik doe wat ik wil*.

De drempel om elkaar aan te spreken op gedrag of levenswandel is hoog.

Dat geldt niet alleen voor onbekenden, maar vaak ook voor familie of vrienden.

Doe je dat, je broer of zuster of een van je vrienden ergens op aanspreken?

We laten het er vaak maar bij.

Wie ben ik om er iets van te zeggen, denken we.

Wij willen geen zedenmeester zijn!

Ja, maar laat je elkaar op deze manier ook niet zwemmen en laat je elkaar zo ook niet los.

De andere kant is wat de minister en anderen meemaken: dat bijna genadeloze beschuldigen lijkt haast alleen genoeg te nemen met: *weg met jou*.

Alleen als je verdwijnt, alleen als je aftreedt, houden wij er over op.

Ook dat oordelen van ons lijkt er op gericht om een ander kwijt te raken en los te laten.

Jezus wijst een andere weg, *een*, die er op gericht is het kwade onder ogen te zien en te erkennen, maar ook een weg die uit is op *verandering*.

En bovenal een weg waarop we niet verloren raken, maar verder komen, als we elkaar vast kunnen houden, maar ook als we elkaar los moeten laten.

Als je broeder of zuster op een verkeerd spoor zitten, zo begint Jezus.

Hij noemt ons broeder of zuster. In de Bijbel is dat iets anders dan dat je uit eenzelfde gezin komt. En wat anders dan dat je bij dezelfde club of kerk hoort.

Het is breder. Een broeder of zuster is je naaste, iemand die op je weg komt.

Je hebt met elkaar te maken.

Met elkaars welzijn, elkaars geluk, maar ook met elkaars dwaalwegen.

Dat je kunt verdwalen in je leven, dat je op een verkeerd spoor terechtkomt, daar gebruikt de Bijbel het woord zonde voor.

Zonde is missen.

Je kunt denken aan een boogschutter die zijn doel mist. Misschien door eigen schuld, door misstappen die hij maakt en misschien ook door wat hij niet in de hand heeft.

Als dat met je naaste, die je broeder of zuster, gebeurt, wat doe je dan?

Wij doen vaak helemaal niets, bang om bemoeizuchtig te zijn.

Want wie ben ik en wie ben jij om iets te doen.

Ben ik verantwoordelijk voor een ander?

Dat gaat toch veel te ver?

Jezus plaats ons voor onze verantwoordelijkheid.

Schuif die niet af op een ander en ook niet af op God.

Hij zegt: Wat je op aarde zult binden zal gebonden zijn in de hemel en wat je op aarde zult ontbinden zal ontbonden zijn in de hemel.

Ik heb lang moeten nadenken over die woorden. Ik heb ze nooit goed gesnapt.

Volgens mij bedoelt Jezus dit: jullie zijn mijn handen, jullie zijn mijn ogen.

Als iemand het zwaar heeft, zeg dan niet: bekijk het maar, God zal je wel helpen.

Doe, zei de Duitse verzetsdominee Dietrich Bonhoeffer, alsof God er niet is en jij de enige bent om er te zijn. Als jij zo je verantwoordelijkheid neemt, vertrouw er dan op dat je daarin niet alleen bent.

Jezus rekt onze verantwoordelijkheid op.

Ook als het verkeerd gaat met een ander.

Jezus wijst daarin een andere weg dan wij vaak bewandelen.

Een weg die er op uit is elkaar niet verloren te laten gaan en waar mogelijk vast te houden.

Het is concreet en praktisch wat Jezus aanreikt.

Hij geeft een drie stappenplan, dat je zo kunt overnemen.

De eerste stap: als iemand de weg kwijt is, ga naar hem toe, spreek hem aan.

En doe het onder vier ogen. Je hoeft het niet meteen in de krant te zetten of op Shownieuws te brengen. Hou het klein. Dan breng je hem niet meteen in verlegenheid.

Haalt dat niets uit, dan is stap twee: neem iemand mee en ga nog eens naar hem toen.

Spreek hem aan, bemoei je op een goede manier met elkaar.

We hebben een allergie tegen bemoeizucht. Bij het lezen van het gedeelte van vandaag, kreeg ik beelden van ouderwets ouderlingenbezoek waar mannen in zwarte pakken jou de les komen lezen. Of van mensen die op uitstralen: ik ben beter en wijzer dan jij.

Jezus heeft eerder gezegd: *Wie zonder zonde is, werpe de eerste steen.*

Vanuit dat besef kun je heel goed aan elkaar vragen:

Wat doe je en zelfs: waar ben jij in godsnaam mee bezig.

Gaat hij ook daaraan voorbij, dan is stap drie: breng het in de publiciteit, betrek de gemeenschap er bij.

Als hij dan nog niet wil horen, laat het dan en laat *hem* dan.

Je hoeft niet eindeloos te proberen een ander aan te spreken, laat staan te veranderen.

Stop er na drie keer mee. Dat is ook beter voor je zelf.

Wie op je pad komt beschouw die als je broeder of zuster. Maar dat hoeft niet altijd zo te blijven. Je kunt na drie keer zeggen: ga maar, ik laat je. Ik laat je los. Ik behandel je als iemand uit het volk of een tollenaar.

Jezus eindigt met bekende woorden: waar 2 of 3 bijeen gebracht worden, daar ben ik.

Dat vind ik een mooie zin.

Waar het je lukt elkaar op de goede weg te brengen, mag je van God spreken.

Maar zou God er alleen zijn, als het lukt?

Als we bijeen komen?

Daar geloof ik niets van.

Zo ongenadig is het evangelie niet.

En juist dat woord, *genade*, kunnen we in onze tijd meer dan ooit gebruiken.

Het evangelie is gebouwd op iemand die heeft geweten wat de schandpaal betekent.

En hoe alleen je je dan kunt voelen, als alle pijlen op je afgevuurd worden.

Het evangelie is gebouwd op genade, die verder reikt dan al onze oordelen.

Ik zal er zijn, waar 2 of 3 bijeen kunnen komen.

Ik zal er zijn waar het niet gelukt is.

Solo en koorzangers

Waar twee of drie mijn woorden horen

Veelstemmig zullen zij verstaanbaar zijn

Waar twee of drie eenstemmig zwijgen

Vertrouw op mij, Ik zal er zijn

Amen